Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

19 януари 2012 година*

„Обжалване — Марка на Общността — Регламент (ЕО) № 40/94 — Член 58 — Регламент (ЕО) № 2868/95 — Правила 49 и 50 — Словна марка „R10“ — Възражение — Прехвърлителен договор — Допустимост на жалбата — Понятие за „лице, което има право да обжалва“ — Приложимост на насоките на СХВП“

По дело C-53/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 3 февруари 2011 г.,

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н J. Crespo Carrillo, в качеството на представител,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Nike International Ltd, установено в Beaverton (Съединени американски щати), за което се явява адв. M. de Justo Bailey, abogado,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Aurelio Muñoz Molina, с местожителство в Petrer (Испания),

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J. N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н U. Lõhmus (докладчик), г-н A. Rosas, г-н A. Ó Caoimh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 ноември 2011 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: испански.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) иска отмяна на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 24 ноември 2010 г. по дело Nike International/СХВП — Muñoz Molina (R10) (T-137/09, Сборник, стр. II-5433, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд уважава жалбата на Nike International Ltd (наричано по-нататък „Nike“) за отмяна на решението на първи апелативен състав на СХВП от 21 януари 2009 г. (преписка R 551/2008-1, наричано по-нататък „спорното решение“), с което се обявява за недопустимо възражението на Nike, основано на нерегистриран национален знак, а именно „R10“, срещу регистрацията на същия знак като марка на Общността от Aurelio Muñoz Molina.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 40/94

2 Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), влязъл в сила на 13 април 2009 г. Въпреки това, като се има предвид датата на подаване на възражението, довело до спорното решение, настоящият спор продължава да се урежда от Регламент № 40/94, изменен с Регламент (ЕО) № 1891/2006 на Съвета от 18 декември 2006 година (ОВ L 386, стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 212, наричан по-нататък „Регламент № 40/94“).

3 Член 57, параграф 1 от Регламент № 40/94, отнасящ се до решенията, които подлежат на обжалване, предвижда:

„Решенията на проверителите, на отделите по споровете, на отдела за [администрирането] на марките и отдела по правните въпроси и на отдела за отмяна подлежат на обжалване. Обжалването спира изпълнението“.

4 Член 58 от този регламент, озаглавен „Лица, [които могат] да обжалват и да бъдат страни в [производството] по обжалване“, гласи:

„Всяка страна в производство, което е приключило с решение, може да обжалва това решение, доколкото то не удовлетворява претенциите ѝ. Другите страни в производството са страни по право в производството по обжалване“.

5 Член 59 от същия регламент, озаглавен „Срокове и форма на обжалването“, гласи:

„Жалбата трябва да бъде в писмена форма и се подава до службата в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението. Жалбата се счита за подадена едва след плащане на таксата за обжалване. В срок от четири месеца, считано от датата на нотифициране на решението, трябва да бъде представено [писмено изложение на] основанията за обжалването“.

6 Член 73 от посочения регламент, озаглавен „Мотивиране на решенията“, предвижда:

„Решенията на службата [се мотивират]. Те се основават единствено на [основанията], по които заинтересованите страни са имали възможност да представят [становището си]“.

7 Член 74 от Регламент № 40/94, озаглавен „[Служебна] проверка на фактите“, постановява:

„1. В хода на процедурата, службата пристъпва към служебна проверка на фактите; в процедурата, свързана с относителни основания за отказ на регистрация, проверката на службата се ограничава до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, [и исканията,] предоставени от страните.

2. Службата може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали и доказателствата, които те не са представили навреме“.

Регламент (ЕО) № 2868/95

8 Правило 31, озаглавено „Прехвърляне“, параграфи 1, 2, 5 и 6 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език; 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 година (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71, наричан по-нататък „Регламент № 2868/95“), гласи:

„1. Молбата за регистрация на прехвърляне по смисъла на член 17 от [Р]егламент [№ 40/94] съдържа следните данни:

а) регистрационния номер на марката на Общността;

б) подробни сведения за новия притежател, в съответствие с изискванията на правило 1, параграф 1, буква б);

в) списък на стоките и услугите, за които се отнася прехвърлянето, в случай че последното не се отнася до всички регистрирани стоки и услуги;

г) документи, удостоверяващи прехвърлянето, в съответствие с член 17, параграфи 2 и 3 от [Р]егламент [№ 40/94].

2. Молбата може да съдържа, когато е необходимо, името и служебния адрес на представителя на новия притежател в съответствие с изискванията на правило 1, параграф 1, буква д).

[…]

5. За достатъчни доказателства за прехвърлянето в съответствие с параграф 1, буква г) се считат:

а) подписването на молбата за регистрация на прехвърлянето от регистрирания притежател или негов представител, или от негов правоприемник, или от представител на последния;

или

б) обстоятелството, че молбата е придружена, в случай, че е подадена от правоприемника, от декларация, подписана от регистрирания притежател или негов представител, по силата на която притежателят дава съгласието си за регистрирането на своя правоприемник;

или

в) молбата, придружена от надлежно попълнения формуляр за деклариране на прехвърлянето или документ за прехвърлянето, предвидени в правило 83, параграф 1, буква г), и подписана от регистрирания притежател или негов представител и неговия правоприемник или представител на последния.

6. В случай, че не са изпълнени условията за регистрация на прехвърлянето, предвидени в член 17, параграфи 1—4 от [Р]егламент [№ 40/94], както и параграфи 1—4 на това правило, а също и в други приложими правила, Службата уведомява заявителя за констатираните пропуски. Ако тези пропуски не бъдат отстранени в определения от Службата срок, последната отхвърля молбата за регистрация на прехвърлянето“.

9 Дял X от Регламент № 2868/95, озаглавен „Обжалване“, започва с правило 48, озаглавено „Съдържание на жалбата“, което предвижда:

„1. Жалбата съдържа:

а) името и адреса на жалбоподателя в съответствие с правило 1, параграф 1, буква б);

б) когато жалбоподателят е назначил представител, името и служебния адрес на представителя в съответствие с правило 1, параграф 1, буква д);

в) изложение, в което се посочва оспореното решение и степента, до която се иска изменение или отмяна на решението.

2. Жалбата се депозира на езика, на който е водено производството, в което е взето решението предмет на обжалване“.

10 Правило 49, което се намира в същия дял и е озаглавено „Отхвърляне на жалбата като недопустима“, гласи в параграфи 1 и 2:

„1. Ако жалбата не отговаря на изискванията по членове 57, 58 и 59 от [Р]егламент [№ 40/94] и правило 48, параграф 1, буква в), и параграф 2, апелативният състав я отхвърля като недопустима, освен ако всички [нередовности] не са отстранени преди изтичането на съответния срок, определен в член 59 от [Р]егламент [№ 40/94].

2. Ако апелативният състав констатира, че жалбата не съответства на други разпоредби от [Р]егламент [№ 40/94] или други разпоредби на настоящите правила, по-конкретно правило 48, параграф 1, букви а) и б), тя информира [за това] жалбоподателя и [го кани] да отстрани [констатираните нередовности] в определен от нея срок. Ако жалбата не бъде […] поправена [в определения срок], апелативният състав я отхвърля като недопустима“.

11 Правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95, озаглавено „Разглеждане на жалби“, гласи:

„Ако не е предвидено друго, за производствата по обжалване се прилагат, [mutatis mutandis], разпоредбите относно производства пред отдела, който е взел решението, срещу което е заведена жалбата.

[…]

Когато обжалването е насочено срещу решение, взето от отдела за възражения, съветът ограничава разглеждането на обжалването до факти и доказателства, представени в сроковете, посочени от отдела за възражения в съответствие с [Р]егламент [№ 40/94] и настоящите правила, освен ако съветът не реши, че трябва да бъдат взети предвид допълнителни или допълващи факти и доказателства съгласно член 74, параграф 2 от [Р]егламент [№ 40/94]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

12 Фактите в основата на спора са изложени в точки 1—9 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„1 На 2 януари 2006 г. Aurelio Muñoz Molina подава заявка за регистрация на марка на Общността пред [СХВП] […]

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „R10“.

3 Заявката за марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 30/2006 от 24 юли 2006 г.

4 На 24 октомври 2006 г. DL Sports & Marketing Ltda подава възражение на основание член 42 от Регламент № 40/94 […] срещу регистрацията на заявената марка. Това възражение е основано на нерегистрираната марка или на използвания в търговията знак „R10“ и се отнася до всички стоки, посочени в заявката за регистрация на марката. […].

5 На 28 ноември 2006 г. отделът по споровете предоставя на DL Sports & Marketing [Ltda] срок от четири месеца, изтичащ на 29 март 2007 г., в който то в частност да докаже съществуването и валидността на по-ранната марка, на която се позовава. На 29 март 2007 г. DL Sports & Marketing [Ltda] иска удължаване на срока, като на 8 юни 2007 г. искането му е уважено и срокът е удължен до 9 август 2007 г. На 24 октомври 2007 г. отделът по споровете установява, че не са представени доказателства в подкрепа на възражението.

6 С писмо от 31 октомври 2007 г. адвокатът на [Nike] съобщава на отдела по споровете, че с договор от 20 юни 2007 г. DL Sports & Marketing [Ltda] е прехвърлил на [Nike] — с посредничеството на Nike, Inc. — собствеността върху няколко марки и права на индустриална собственост (наричан по-нататък „прехвърлителният договор“). Адвокатът на [Nike] посочва, че е получил указания от новия притежател на по-ранното право да продължи производството по възражение и поради това иска да участва в това производство в качеството на представител.

7 На 19 февруари 2008 г. отделът по споровете отхвърля възражението по съображение, че DL Sports & Marketing [Ltda] не е доказало в предоставения му срок съществуването на по-ранното право, на което се позовава в подкрепа на това възражение (наричано по-нататък „решението на отдела по споровете“).

8 На 28 март 2008 г. на основание членове 57—62 от Регламент № 40/94 […] [Nike] подава жалба пред СХВП срещу решението на отдела по споровете.

9 Със [спорното решение] първи апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата като недопустима по съображение, че [Nike] не е доказало качеството си на страна в производството по възражение и следователно не е процесуално легитимирано да обжалва

решението на отдела по споровете. Всъщност апелативният състав приема, че в производството пред отдела по споровете представителят на [Nike] не е посочил, нито пък е доказал, че по-ранното право, на което е направено позоваване в подкрепа на възражението, е сред прехвърлените на [Nike] марки. Апелативният състав уточнява, че в хода на производството по обжалване [то] не е успяло да докаже [също], че е притежател на по-ранното право. Поради това той приема, че с прехвърлителния договор се доказва единствено че [Nike] е придобил определени марки на Общността, но не и че сред тях е изтъкнатото по-ранно право“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

13 На 6 април 2009 г. Nike подава жалба до Общия съд, като иска по-специално да се обяви за допустима жалбата му до първи апелативен състав на СХВП.

14 В подкрепа на жалбата си Nike изтъква четири правни основания.

15 Общият съд отхвърля първото и третото правно основание и без да разгледа четвъртото, уважава второто правно основание, доколкото то се отнася до спорното решение и следователно отменя посоченото решение.

16 С второто си правно основание Nike изтъква, че спорното решение нарушава правото му на защита, тъй като се основава на тълкуване на прехвърлителния договор, по което Nike не е могло да представи становище, от една страна, и от друга — че това решение противоречи по-специално на правило 31, параграф 6 от Регламент № 2868/95, доколкото Nike не е имало възможност да отстрани пропуска във връзка с доказването на прехвърлянето на по-ранното право.

17 В точки 22—24 и 26 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че първи апелативен състав на СХВП е приел, че Nike не е доказало, че е притежател на по-ранното право, на което се позовава, и че следователно не е доказало качеството си на страна в производството по възражение, така че не е било процесуално легитимирано да обжалва решението на отдела по споровете. Въпреки това според Общия съд при липсата на законова разпоредба относно доказването на прехвърлянето на по-ранното национално право, на което е направено позоваване в подкрепа на възражението, процесуалните насоки на СХВП (наричани по-нататък „насоки на СХВП“), които тя по принцип е длъжна да спазва, в това отношение се основават на разпоредбите, предвидени в правило 31, параграф 6 от Регламент № 2868/95. Така в „Част 1: [Процесуални] въпроси“ от „Част B: [Процесуални насоки при] възражение“, в точка Д, VIII,1.3.1, е предвидено, че ако новият притежател на по-ранното национално право „съобщи на [СХВП] за прехвърлянето, но не представи (достатъчно) доказателства за това прехвърляне, производството по възражение трябва да бъде спряно, а новият притежател разполага със срок от два месеца, за да представи доказателства за прехвърлянето“.

18 В точка 24 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че това транспониране на отнасящото се до прехвърлянето на марките на Общността правило 31, параграф 6 от Регламент № 2868/95 към прехвърлянето на национални марки не може да се оспорва, тъй като, ако националното право не предвижда производство за регистриране на прехвърлянето на собствеността върху регистрираните марки, проверката, която се извършва, за да се установи дали действително е прехвърлена марката, посочена в подкрепа на възражението, е по същество същата като проверката, която извършва компетентният отдел на СХВП при разглеждането на молби за регистрация на прехвърляне на марки на Общността. Освен това според Общия съд, макар да се отнасят изрично до регистрираните национални марки,

правилата за това производство следва да се прилагат по аналогия към прехвърлянето на нерегистрирани национални марки, тъй като проверката, която следва да извърши СХВП, е една и съща.

19 По-нататък, в точки 25 и 26 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че съгласно правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95 за производствата по обжалване се прилагат, mutatis mutandis, разпоредбите относно производствата пред отдела по споровете на СХВП, който е взел решението, срещу което е подадена жалбата, но в нарушение на горепосочените разпоредби на Регламент № 2868/95 и на насоките на СХВП първи апелативен състав на СХВП не е дал възможност на Nike да представи допълнителни доказателства за прехвърлянето на по-ранното национално право, на което се позовава.

20 В отговор на довода на СХВП, че Nike е поискало да встъпи в производството пред отдела по споровете на СХВП, като замести първоначално подалото възражение лице, едва след прекратяването на производството по възражението, в точка 27 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че дори да се предположи, че това искане не следва да бъде уважено и дори може да се остави без разглеждане, приобретателят не може да бъде лишен от правото да обжалва решението на отдела по споровете. Всъщност в качеството си на притежател на марката, на която е направено позоваване в подкрепа на възражението, приобретателят при всички случаи е бил процесуално легитимиран да обжалва решението, с което се слага край на производството по възражение, независимо дали е подал искане да встъпи в производството пред отдела по споровете на СХВП и дали подобно искане е допустимо. Според Общия съд, макар да е длъжен да се увери, че приобретателят е притежател на по-ранната марка, апелативният състав на СХВП трябва да извърши тази проверка при спазване на приложимите процесуални правила, включително насоките на СХВП.

21 В точка 28 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема за също така неоснователен довода на СХВП, че Nike не е представило доказателство, от което да е видно, че му е прехвърлено по-ранното право, на което е направено позоваване в подкрепа на възражението, тъй като оплакването на Nike се състои именно в това, че първи апелативен състав на СХВП е трябвало да му даде възможност или да представи становище по тълкуването на представените доказателства, или да отстрани пропуска, като представи достатъчно доказателства.

22 Накрая, в точки 29 и 30 на обжалваното решение Общият съд отхвърля довода на СХВП, че допуснатото от първи апелативен състав нарушение не би могло да доведе до отмяната на спорното решение, понеже не се е отразило на съдържанието му, доколкото при всички случаи възражението е трябвало да бъде отхвърлено, по съображението че първоначално подалото го лице не е представило доказателства за съществуването на по-ранното право, на което е направено позоваване в подкрепа на възражението. Според Общия съд решението за отхвърляне на жалба като недопустима няма същото съдържание като решението по основателността на жалбата. Освен това Общият съд не би могъл пряко да контролира законосъобразността на решението на отдела по споровете, като разгледа неразгледаните от първи апелативен състав на СХВП доводи, за да провери дали допуснатото от последния нарушение на процесуалните правила се е отразило на крайното решение за отхвърляне на възражението.

23 В точка 31 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява, че уважава второто правно основание, без да е необходимо да се проверява дали, независимо от горепосочените разпоредби на Регламент № 2868/95 и на насоките на СХВП, правото на защита на Nike е било нарушено.

Искания на страните пред Съда

24 С жалбата си СХВП иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да постанови ново решение по същество, като отхвърли жалбата срещу спорното решение, или да върне делото за ново разглеждане от Общия съд, и

— да осъди Nike да заплати съдебните разноски.

25 С писмения си отговор на жалбата Nike иска от Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

По жалбата

26 В подкрепа на жалбата си СХВП изтъква две правни основания, изведени, първото, от нарушение на правило 49 от Регламент № 2868/95, както и на член 58 от Регламент № 40/94, а второто — от нарушение на насоките на СХВП, както и на правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95.

27 Двете правни основания следва да се разгледат заедно.

Доводи на страните

28 С първата част от първото си правно основание СХВП изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като в производството по обжалване не е приложил нито правило 49 от Регламент № 2868/95, нито член 58 от Регламент № 40/94, на които разпоредби се основава спорното решение.

29 Според СХВП Nike е трябвало да докаже статута си на страна пред първи апелативен състав на СХВП, като представи доказателства, че първоначално подалото възражение лице му е прехвърлило по-ранното национално право, на което се основава възражението. От спорното решение било видно, че документите, представени пред апелативния състав, не доказвали, че Nike притежава това право, тъй като прехвърлителният договор, представен от Nike, доказвал единствено че то е придобило марките на Общността, но не и нерегистрираната национална марка, на която се основава възражението.

30 В обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно бил констатирал, че е налице празнина в правото, която той се е опитал да запълни чрез неколкократно прилагане на норми по аналогия, което било довело до пренебрегване на приложимото в случая правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 и до установяване на задължение за апелативните състави на СХВП да прилагат насоките на СХВП, тоест разпоредби, които са напълно неприложими в случая.

31 Съгласно споменатото правило 49, параграф 1 би следвало всички нередовности, свързани с неспазване на условията, предвидени в членове 57—59 от Регламент № 40/94, да бъдат отстранени преди изтичането на установения в член 59 от този регламент срок, а именно в срок от четири месеца, считано от деня на нотифициране на спорното решение.

32 Освен това, тъй като съгласно параграф 2 от същото правило на жалбоподателя се дава срок за отстраняване на евентуалните нередовности само ако апелативният състав на СХВП констатира, че жалбата не съответства на други разпоредби от Регламент № 40/94 или от Регламент № 2868/95, и по-конкретно на разпоредбите, предвидени в правило 48, параграф 1, букви а) и б) от последния регламент, правило 49 от същия забранява да се отстраняват нередовности, свързани с неспазването на член 58 от Регламент № 40/94. Като се има предвид, че Nike не е доказало статута си на страна в производството в предвидения в член 59 от този регламент четиримесечен срок, спорното решение правилно обявява за недопустима жалбата на Nike на основание правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 във връзка с член 58 от Регламент № 40/94.

33 Освен това според СХВП, като не е предоставил срок за отстраняване на нередовността на жалбата на Nike, първи апелативен състав на СХВП не е допуснал никакво нарушение на правото на защита на Nike, тъй като съгласно постоянната съдебна практика на Общия съд преценката на фактите се извършва със самия акт, с който се взима решението. Следователно правото на изслушване обхващало всички фактически или правни обстоятелства, на които се основава решението, но не и окончателното становище, което администрацията възнамерява да приеме. Тъй като Nike само е представило съответните документи пред СХВП, тя е могла да се произнесе по тяхната относимост.

34 С втората част от първото правно основание СХВП изтъква, че като не се е произнесъл по прилагането на предвидената в член 58 от Регламент № 40/94, както и в правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 процедура по обжалване, Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране на обжалваното съдебно решение.

35 Що се отнася до първото правно основание, Nike счита, че Общият съд правилно е отменил спорното решение, тъй като първи апелативен състав на СХВП е нарушил правило 50 от Регламент № 2868/95, както и член 73 от Регламент № 40/94, като му е отнел възможността да представи допълнителни доказателства, от които да е видно, че му е прехвърлено по-ранното право, на което се позовава. Всъщност съгласно посочения член 73 решение на СХВП не може да се основава на мотиви, по които страните не са имали възможност да вземат становище, което било част от минималната правна сигурност, която страните имат право да очакват от администрацията. Член 58 от Регламент № 40/94 не налага изключение от този принцип.

36 Nike изтъква, че в производството пред Общия съд СХВП не е оспорвала нито факта, че в спорното решение недопустимостта на жалбата се обосновава с неспазването на предвидените в член 58 от Регламент № 40/94 условия, нито факта, че първи апелативен състав на СХВП не е дал възможност на Nike да се произнесе по това основание за недопустимост. От това Nike стига до извода, че в съдебното решение, обжалвано поради това, доколкото се отнася до нарушение на установеното от член 73 от този регламент право на защита, съответства на правото на Съюза.

37 Освен това според Nike прилагането на член 58 от Регламент № 40/94 трябва да се съгласува с останалите разпоредби на този регламент и на Регламент № 2868/95, и по-конкретно с това, което следва да се разбира под понятието „страна“ в производство по възражение. Тълкуването, направено от СХВП на термина „страна“ по смисъла на член 58 от Регламент № 40/94, обаче водело до смесване на качествата „страна“ и „притежател“ на по-ранното национално право, без да се държи сметка за различната терминология, използвана в разпоредбите на този регламент. Употребата на термина „страна“ в този член 58 показвала, че посоченият регламент позволява да се докаже, a posteriori и своевременно, споменатото качество на „притежател.“ Така Nike поддържа, че в случая приобретателят има право да обжалва решението, което поставя край на производството по възражение.

38 С второто си правно основание, изведено от нарушение на насоките на СХВП, както и на правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95, СХВП счита, че обжалваното съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото, доколкото в него се стига до извода, че в приложение на правило 50, параграф 1 от този регламент апелативните състави на СХВП са длъжни да прилагат насоките на СХВП.

39 Според СХВП, тези насоки са указания към персонала на СХВП, които да служат като основа на приеманите от проверителите и различните отдели на СХВП решения, но не обвързвали апелативните състави на СХВП, които осъществяват именно контрол за съответствие на решенията на тези субекти с разпоредбите на Регламенти № 40/94 и № 2868/95.

40 Впрочем решенията на апелативните състави на СХВП се приемат при условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност. При това положение законосъобразността на тези решения трябвало да се преценява единствено въз основа на Регламенти № 40/94 и № 2868/95, така както се тълкуват от юрисдикциите на Съюза, а не въз основа на предходна практика на СХВП.

41 В този контекст особено погрешно било, че обжалваното съдебно решение се позовавало на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95, тъй като, от една страна, в това правило се посочвало именно че то се прилага само „ако не е предвидено друго“, а същевременно правило 49 от същия регламент представлявало точно такава разпоредба, която предвижда друго. От друга страна, разпоредбите, на които се позовава споменатият параграф 1, могли да бъдат единствено законодателни текстове, и по-конкретно Регламенти № 40/94 и № 2868/95, а не административни указания, предназначени за инстанциите на СХВП.

42 За разлика от това Nike счита, че макар СХВП да е ограничена от необходимостта да спазва принципа на законност, тази служба е приела и потвърдила, че „изискването за съгласуваност“ се изразява именно в приемането на повече или по-малко задължителни вътрешни насоки. Следователно съответните разпоредби от Регламенти № 40/94 и № 2868/95 следвало да се прилагат в съответствие с насоките на СХВП. Ето защо препращането в обжалваното съдебно решение към задължението на апелативните състави на СХВП да прилагат тези насоки не представлявало грешка при прилагане на правото. Всъщност при липса на специална законова разпоредба споменатите апелативни състави трябвало да прилагат правило 31, параграф 6 от Регламент № 2868/95 по посочения в споменатите насоки начин.

43 Накрая, Nike поддържа, че освен фактите, на които страните се позовават изрично, апелативните състави на СХВП могат да вземат предвид и ноторно известни факти. Макар от член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94 да следва, че в производство inter partes страните са тези, които трябва да представят достатъчно доказателства за това, което твърдят, все пак този член не освобождавал първи апелативен състав на СХВП от задължението му да се запознае с акта за прехвърляне на по-ранното право, на който е направено позоваване и който е представен като доказателство за качеството на носител на това право на Nike, и то на още по-силно основание, предвид ноторно известния произход и качество на притежател на марката, на която се основава възражението.

Съображения на Съда

44 С първата част от първото правно основание, както и с второто правно основание СХВП изтъква, че Общият съд е нарушил член 58 от Регламент № 40/94, както и правило 49 от Регламент № 2868/95, като не е приложил тези разпоредби и като е задължил първи апелативен състав на СХВП да прилага mutatis mutandis насоките на СХВП при преценката на процесуалната легитимация на лице, подало жалба срещу решението на отдела по споровете на СХВП. Общият съд е решил, че апелативният състав е трябвало да даде допълнителен срок на

Nike, за да може да представи становището си или допълнителни доказателства за прехвърлянето на по-ранното право, на което се позовава, за да докаже своята процесуална легитимация.

45 Що се отнася до допустимостта на жалба срещу решение на отдела по споровете на СХВП, член 58, първо изречение от Регламент № 40/94 предвижда, че всяка страна в производство, което е приключило с решение, може да обжалва това решение, доколкото то не удовлетворява претенциите ѝ.

46 Член 59 от този Регламент предвижда, че жалбата трябва да бъде в писмена форма и се подава до СХВП в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението, и че в срок от четири месеца, считано от датата на нотифициране на решението, трябва да бъде представено писмено изложение на основанията за обжалване.

47 Правило 49, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2868/95, което съдържа по-специално условията за прилагане на споменатите членове 58 и 59, установява специални правила относно преценката на допустимостта на жалбата.

48 В това отношение, доколкото става въпрос за отхвърляне на жалба поради недопустимост и за условията и реда за отстраняване на нередовностите при наличието на евентуално основание за недопустимост, свързан по-специално с неспазването на предвидените в същите членове изисквания, правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 гласи, че ако жалбата не отговаря на изискванията по-специално на член 58 от Регламент № 40/94, апелативният състав я отхвърля като недопустима, освен ако всички констатирани нередовности не са отстранени преди изтичането на съответния срок, определен в член 59 от този регламент.

49 Както обаче е изложено в точка 46 от това решение, споменатият член 59 предвижда два различни срока. За да се предвиди реална възможност за отстраняване на нередовностите, посочени в споменатото правило 49, параграф 1, следва да се има предвид срокът от четири месеца, считано от датата на нотифициране на обжалваното решение.

50 Съгласно редакцията на текста споменатият параграф 1 не само че не предвижда възможност за СХВП да предостави допълнителен срок на жалбоподателя за отстраняване на нередовност, свързана с доказване на процесуалната му легитимация, но и параграф 2 от същото това правило 49 изключва такава възможност.

51 Всъщност последният параграф гласи, че ако апелативният състав констатира, че жалбата не съответства на други разпоредби от Регламент № 40/94 или на други разпоредби на правилата, съдържащи се в Регламент № 2868/95, и по-конкретно на предвидените в правило 48, параграф 1, букви а) и б) от този регламент, тя информира за това жалбоподателя и го кани да отстрани констатираните нередовности в определения от нея срок. Ако жалбата не бъде поправена в определения срок, апелативният състав я отхвърля като недопустима.

52 От съдържащото се в правило 49, параграф 2 от Регламент № 2868/95 позоваване на „други разпоредби“ ясно следва, че апелативният състав на СХВП не може да предоставя допълнителен срок в случай на нередовност, свързана с неспазване на изрично споменатите в параграф 1 от това правило разпоредби, и по-специално на член 58 от Регламент № 40/94.

53 Тази невъзможност за предоставяне на допълнителен срок не осуетява установеното в член 73 от Регламент № 40/94 право на изслушване, съгласно което решенията на СХВП се основават единствено на мотиви или доказателства, по които заинтересованите страни са имали възможност да представят становище. Всъщност това право не задължава апелативния състав, преди да вземе окончателно становище относно представените от определена страна

доказателствата, да предостави на последната нова възможност да изложи становището си относно посочените доказателства. (вж. в този смисъл Определение от 4 март 2010 г. по дело Kaul/СХВП, C-193/09 P, точки 58 и 66).

54 От това следва, че лицето, което подава жалба пред апелативния състав на СХВП, трябва да докаже своята процесуална легитимация в предвидения в член 59 от Регламент № 40/94 четиримесечен срок, като в противен случай жалбата му ще бъде обявена за недопустима. Това лице има право да отстрани proprio motu евентуалното основание за недопустимост в същия срок.

55 Следователно, ако знакът, на който се основава възражението, е бил прехвърлен и това прехвърляне не е било взето предвид в хода на производството пред отдела по споровете на СХВП, приобретателят е този, който трябва да представи пред апелативния състав на СХВП доказателство, че е придобил посочения знак чрез прехвърляне, за да докаже своята процесуална легитимация в предвидения в член 59 от Регламент № 40/94 четиримесечен срок, като в противен случай жалбата му ще бъде обявена за недопустима.

56 От това следва, че като не е приложил в случая правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 и като е приел, че първи апелативен състав на СХВП е бил длъжен, в приложение на правило 50, параграф 1 от този регламент и по аналогия с правило 31, параграф 6 от посочения регламент и с насоките на СХВП относно производството по възражение в частта им, цитирана в точка 17 от настоящото решение, да даде mutatis mutandis възможност на Nike да представи становището си или допълнителни доказателства, които да докажат прехвърлянето на по-ранното право, на което се позовава, за да докаже своята процесуална легитимация, Общият съд е нарушил член 58 от Регламент № 40/94, както и правило 49, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2868/95.

57 Доколкото с обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че апелативните състави на СХВП са длъжни да прилагат насоките на СХВП, както изтъква СХВП, постоянна съдебна практика е, че решенията, които посочените състави приемат на основание Регламент № 40/94 във връзка с регистрацията на знак като марка на Общността, се приемат при условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, така че законосъобразността на решенията на същите тези апелативни състави трябва да се преценява само въз основа на този регламент, така както е тълкуван от Съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 15 септември 2005 г. по дело BioID/СХВП, C-37/03 P, Recueil, стр. I-7975, точка 47, Решение от 12 януари 2006 г. по дело Deutsche SiSi-Werke/СХВП, C-173/04 P, Recueil, стр. I-551, точка 48 и Решение от 16 юли 2009 г. по дело American Clothing Associates/СХВП и СХВП/American Clothing Associates, C-202/08 P и C-208/08 P, Сборник, стр. I-6933, точка 57).

58 Освен това трябва да се констатира, че в настоящия случай прилагането на правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 от първи апелативен състав на СХВП е в съответствие с правило 50, параграф 1, първа алинея от този регламент, съгласно което за производствата по обжалване се прилагат, mutatis mutandis, разпоредбите относно производства пред отдела, взел решението, срещу което е заведена жалбата, освен ако не е предвидено друго. Всъщност правило 49 от същия регламент представлява точно такава разпоредба, която предвижда друго, доколкото целта ѝ е именно да уреди условията и реда за отстраняване на нередовностите при наличието на евентуално основание за недопустимост, свързан с доказване на статута на страна пред апелативния състав на СХВП към момента на подаване на жалбата. Затова то изключва в това отношение прилагането mutatis mutandis на други разпоредби, като правило 31, параграф 6 от посочения регламент относно производствата пред инстанцията, която е приела обжалваното решение.

59 При тези условия първата част от първото правно основание, както и второто правно основание трябва да бъдат уважени като основателни, без да е необходимо да се разглежда втората част от първото правно основание.

60 Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда на Европейския съюз последният може при отмяна на решението на Общия съд да му върне делото за постановяване на решение. В настоящия случай от изложеното по-горе следва, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, тъй като с него Общият съд в нарушение на член 58 от Регламент № 40/94 и на правило 49 от Регламент № 2868/95 е приел, че със спорното решение първи апелативен състав на СХВП е нарушил правило 31, параграф 6 и правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95, като е обявил за недопустима жалбата на Nike. Като се има предвид, че Общият съд не е разгледал четвъртото правно основание, изложено от Nike, отнасящо се до грешка в преценката на акта за прехвърляне на твърдяното по-ранно право, делото следва да се върне на Общия съд и да няма произнасяне по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Отменя Решение на Общия съд на Европейския съюз от 24 ноември 2010 г. по дело Nike International/СХВП — Muñoz Molina (R10) (T-137/09), тъй като с него Общият съд, в нарушение на член 58 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността, изменен с Регламент № 1891/2006 (ЕО) на Съвета от 18 декември 2006 г., и на правило 49 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94, изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 година, е приел, че с решението си от 21 януари 2009 г. (преписка R 551/2008-1) първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) е нарушил правило 31, параграф 6 и правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95, изменен с Регламент № 1041/2005, като е обявил за недопустима жалбата на Nike International Ltd.**

2) **Връща делото на Общия съд на Европейския съюз.**

3) **Съдът не се произнася по съдебните разноски.**

Подписи